

1

V rohové stáji jezdeckého střediska White Oaks zažívala Casey Blueová neznámý a rozhodně ne právě příjemný pocit – jako když chce člověka rozmačkat tunový kuň. Lady Roxanne se totiž z neznámých důvodů rozhodla nesouhlasit s tím, že bude osedlána, a svou nespokojenost vyjadřovala tím, že se snažila rozmáznout Casey o zeď.

„No pardon!“ protestovala Casey a zalapala po dechu, když se jí konečně podařilo vykroutit. Masírovala si žebra. „Takhle se tedy žádná dáma nechová.“

V několika příštích týdnech měla Casey poznat, že je jen jednou z mnoha, kteří tuto frázi (i mnohem horší) v souvislosti s Roxy použijí, ale prozatím nic netušila. Říkala si, že jí asi sáhla na nějaké citlivé místo anebo že je Roxy prostě jen nervózní z nového prostředí.

Hnědku, která měla v kohoutku bezmála stopětašedesát centimetrů, sem přivezli včera, když Casey ještě oslavovala v Londýně tatínkovy narozeniny. Chtěla být s ním, protože ho teprve nedávno pustili z vězení za něco, co neudělal. Požádala proto svou trenérku, paní Smithovou, aby se o všechno postarala, zatímco bude pryč, ale nějak

to nevyšlo. Když dodávka s dočasnou náhradou za Storma dorazila, nebyla tam ani paní Smithová, ani Casey. Není tedy divu, že to Roxy moc nenadchlo.

Casey cosi chlácholivě mumlala a natáhla se pro podbřišník. Roxy sklopila uši, šoupla zadkem a vycenila zuby. Bylo nade vše pochybnost, že pokud by se někdo pokusil jí podbřišník utáhnout, musel počítat s důsledky.

„Heleď se, vím, že jsme to asi nevaly za správný konec, ale slibuju, že ti to vynahradím,“ ujišťovala ji Casey a vedla svou novou klisnu na dvůr, kde byla přece jen menší pravděpodobnost, že z ní nadělá fašírku. „Určitě sis v minulosti zažila svoje, ale tady bude všechno jinak. Já patřím k těm hodným, víš? Však se zeptej Storma.“

Při té zmínce ji bodlo u srdce. Storm Warning, její šampion. Viděla ho v dálce, jak se klidně popásá s ostatními ve výběhu. Obklopovali ho hlavně hnědáci a pár ryzáků, ale na tu dálku se jejich hřbety slévaly do jediné velké skvrny. Kromě Storma, jehož srst zářila dokonce i v tak pošmourný den, jako byl dnes. Vždycky jí svým odstínem připomínala záblesk hromu na tmavé obloze.

Obvykle byl u vrat hned, jak ji spatřil, a nemohl se dočkat, až spolu někam vyjedou nebo až ho odmění pamlskem či pohlazením, ale dnes si užíval volna. Casey se mu nedivila. Od okamžiku, kdy spolu zvítězili ve slavném military závodu v Badmintonu a posléze i v třídním závodu v Kentucky (čímž se Casey zapsala do knihy rekordů coby nejmladší jezdkyň v dějinách, které se toto dvojité vítězství podařilo), uplynuly teprve necelé dva týdny.

Casey si uvědomila, jak je sama vyčerpaná, teprve když po dlouhém a náročném letu přistálo letadlo British Air-

ways pro přepravu koní na londýnském letišti Stansted. Pár hodin po příjezdu domů do Peach Tree Cottage už spala jako dudek a z ložnice nevytáhla paty skoro dva dny. Storm na tom byl podobně – ležel na boku a spal tvrdě jako malé hříbě.

Když Casey konečně vylezla z postele, vzala si zasloužené volno. Dvanáct překrásných dní si mohla dle libosti přispat, četla si a trávila čas s otcem, kterého znovu přijali do práce v krejčovství Half Moon Tailor Shop. Ravi Singh, jeho šéf, totiž nikdy nepochyboval o tom, že je nevinný. Nejlepší ze všeho však byly dlouhé procházky po pláži a romantické pikniky se Stormovým podkovářem Petrem, jenž byl náhodou také jejím novým přítelem. Byla z něho tak unešená, že jí stačilo jen na něho pomyslet a rozproudila se jí krev v žilách.

Odpočinula si, nabrala síly („dobila baterky“, jak žertem tvrdila Petrovi) a byla připravená na nadcházející sezonu. Jejím hlavním cílem byl zářijový závod Burghley Horse Trials. Pokud by v něm zvítězila, získala by vůbec nejvyšší možné ocenění military: vítězství v Rolex Grand Slam.

Tento trojboj byl však natolik nelitostný, že ho zatím dokázala vyhrát pouze jediná jezdka: Pippa Funnellová v roce 2003. Její úspěch neměl obdoby, protože vyhrála Badminton, Kentucky i Burghley, navíc ještě v době, kdy se třídní všestrannostní závody pořádaly v tzv. dlouhém formátu a jejich nedílnou součástí tedy byla i steeplechase a klusovky. Ačkoli se od té doby závody zkrátily, nikomu se přesto nic podobného nepodařilo, ačkoli Andrew Hoy, William Fox-Pitt či Andrew Nicholson neměli k vítězství daleko.

Casey, podle jejíhož názoru byl i „krátký formát“ obsahující drezuru, cross-country a parkur dostatečně obtížný, Pippu považovala za superhrdinku. V sedmnácti se Pippě nemohla coby jezdce absolutně rovnat, ovšem zázraky se dějí – zvláště když má člověk koně, jako je Storm Warning. A Casey toho (se svými trofejemi z Badmintonu a Kentucky) byla důkazem!

Jediné, co jí trochu kazilo radost, bylo to, že si Storm musel šest týdnů odpočinout, než se mohl znovu pustit do tréninku. A proto tu byla Roxy. Casey si představovala, že na základě svých úspěchů v Gloucestershiru a Kentucky se nabídky skvělých koní, na kterých by mohla trénovat, než se Storm zotaví, jen pohnou. Trénink však měl začít ani ne za týden a s vhodnou nabídkou nikdo nepřišel.

Morag, poněkud jízlivá šéfka jezdeckého střediska White Oaks, neměla slitování: „A cos čekala? To, cos tuhle sezónu dokázala, je fenomenální, Casey Blueová, a coby přítelkyně nad tím žasnu, ale pokud jde o moje koně, držela bych je od tebe a paní Smithové určitě na míle daleko. Ty vaše netradiční – a pro někoho prostě bláznivé – metody tréninku jsou už teď opředené legendami.“

„Zas tak bláznivé být nemůžou,“ ohradila se Casey. „Mluví za nás výsledky.“

„Jistě, ale ne všichni chtějí, aby se na jejich koních proháněli lidi bez uzdy po veřejné pláži anebo je tahali k sousedům do bazénu. A to jsou ještě nápady z kategorie těch lepších.“

Naneštěstí měla Morag pravdu. Nikdo jiný se jim to do očí říct neodvážil, ale ve výsledku to znamenalo totéž – žádné pořádné nabídky nablýskaných teplokrevníků

s impozantním rodokmenem nepřišly. Paní Smithové to ale nevadilo, protože od začátku plánovala zkusit nějakou mladou krev.

„Úplně nejlepší by bylo, kdybychom získaly nějakého nováčka, který ještě nemá s military moc zkušeností. To by pro nás byla výzva.“

„Nejlepší *pro mě* by bylo,“ opáčila Casey, „kdybych získala dvou nebo i tříhvězdičkového koně se slušnými výsledky z drezury a parkuru, takže bych příští sezónu měla dobrou šanci na umístění.“

„A co takové dokonalé zvíře asi tak naučíš? Co se ty naučíš od něj? Ráda bych ti připomněla, že pomínu-li Storma, seděla jsi v životě jen na jediném koni, navíc mnozí tvrdí, že Patchwork je nejmíň ze dvou třetin mula. Ti nejlepší jezdci military mají zkušenosti s desítkami koní. Také soutěžili a jezdili na mnoha kolbištích – od dětských závodů přes hubertovy jízdy až po amatérské soutěže. Takhle pilují ty největší jezdecké hvězdy svoje schopnosti. A učí se rozumět koním.“

Casey si svých nedostatečných jezdeckých zkušeností, v nichž by ji předčil i ten poslední jezdec military, byla moc dobře vědoma, a tak mlčela.

Druhý den jí jakýsi ambiciozní pár nabídl dvojici naprosto odstrašujících koní, které si ustájili ve White Oaks.

Málem už propadala zoufalství, když v tom dostala email o Lady Roxanne – irské hnědce, která si vedla celkem dobře ve střední kategorii. Její majitelka, Jennifer Stewartová, tvrdila, že v ní dřímá obrovský potenciál, který ovšem zatím nedokázala využít. Prosila tedy Casey, aby zvážila její nabídku. *Coby vítězka Badmintonu a Kentucky*

patříte mezi světovou špičku v jezdeckví a bezpochyby byste jí mohla pomoci odhalit její potenciál, rozplývala se v jednom z emailů.

V dalším, který adresovala paní Smithové, popisovala Roxy jako *nadanou, ale vzdornou*.

To se Casey ani trochu nezamlouvalo.

„Tohle nějak zavání. Jennifer Stewartová je jako realitní makléřka. Popisuje dům a líčí ho jako hnízdečko lásky, které je potřeba jen trochu vyspravit. Já se tam pak nastěhuju a zjistím, že je to úplná ruina.“

Její mentorka ovšem nevěřícíně kroutila hlavou. „Posloucháš se vůbec? Jsi to vůbec ty? Holka, která před třemi lety zaplatila na jatkách jeden dolar za koně, který byl jen hromádkou kostí, a udělala z něho jednoho z nejlepších koní military v Británii? A ty teď ohrnuješ nos nad slibnou klisnou, která za sebou má slušnou kariéru, jen proto, že ji její majitelka popisuje jako trochu vzdorovitou?“

„Nepsala ‚trochu‘,“ připomněla jí Casey, ale věděla, že je to jen chabá obrana. Paní Smithová měla vlastně pravdu. Když vezmou koně, se kterým to nepůjde úplně hladce, mohlo by to být nakonec užitečné a poučné. A taky by se jí nemuselo tolik stýskat po Stormovi.

„Máte pravdu, jako vždycky. Musím získat zkušenosti a jezdit víc koní, navíc tohle bude bezvadná příležitost, abych poznala a pochopila koně s naprosto jiným temperamentem, než má Storm. Když teď tak o tom přemýšlím, vlastně už se nemůžu dočkat, až začneme.“

Na ta slova si Casey vzpomněla, když vedla Roxy ke sloupku na dvoře. Chvilku postála, aby si svého nového koně prohlédla. Klisna měla karamelovou srst, lesklou

černou hřívu a zářivé inteligentní oči. Když se zrovna nešklebila a necenila zuby, byla hezká.

Roxy změna prostředí rozptýlila, a tak stála naprosto klidně, i když jí Casey upravovala sedlo. Působila zcela vyrovnaně. Casey si oddychla. Ta nepřijemná scéna v bo-
zech byla očividně jen výjimečná záležitost. Sáhla po pod-
břišníku a chtěla ho utáhnout.

„Jau!“

Vykřikla tak hlasitě, až to vyplašilo ptáky z okolních
stromů. Roxy ji kousla do levého ramene až do krve.

Casey tiše nadávala a třela si zčervenalé místo, šokova-
lo ji ovšem, že Roxy nemá vůbec sklopené uši. Klisna se
dívala do dálky, jako by ta ukňučená holka po jejím boku
byla stejně bezvýznamná jako rozplácnutá moucha.

Casey se ulevilo, když zjistila, že je dvůr prázdný a ni-
kdo nebyl svědkem jejího ponížení. Všichni cvičitelé byli
s klienty a Morag s dívkami ze stájí odjely někam na vý-
stavu. Naštvaně se podívala na hodinky. Kde k čertu vězí
paní Smithová? Předchozí den její trenérka zmizela kdesi
v Brightonu kvůli nějaké záhadné záležitosti a teď měla už
hodinu a půl zpoždění. Nic moc, když šlo o jejich první lek-
ci po dvoutýdenní pauze a měly začít trénovat tu nevyzpy-
tatelnou novou klisnu. Casey se snažila a čekala, ale nako-
nec už to nevydržela a musela nového koně vyzkoušet.

Kdyby byla paní Smithová jako každá normální tre-
nérka, mohla by jí zavolat, v kolik asi dorazí, jenže paní
Smithová nenáviděla mobily a ten, který jí Casey koupila,
když se vrátila ze Států, zatím ještě nezvedla. Tím pádem
Casey zůstala sama se svou klisnou, poněkud ironicky po-
jmenovanou *Lady Roxanne*.

Snažila se mluvit přísně a zároveň mile – alespoň doufala – a vysvětlovala Roxy, že kousat, kopat a drtit jezdecko o zeď je ve White Oaks považováno za nepřipustné. Klisna si jí nevšímala. Casey tedy znovu opatrně zvedla bočnici a obezřetně sáhla po gurtu. Nic se nestalo. Ale jakmile se sklonila, aby ho utáhla, Roxy prosvištěla hlava vzduchem a namířila si to do černého – zakousla se Casey do zadku tak důkladně, až dívka s jekotem vylítla do vzduchu.

Obě se lekly, když uslyšely výbuch smíchu. Casey zamžourala tím směrem. O zeď stál se opíral neznámý muž. Stál tak blízko, že bylo téměř nemožné, aby si ho byla nevšímala, na druhou stranu v černém polotriku, tmavě hnědých rajtkách a černých jezdeckých botách dokonale splýval se stínem budovy.

Pomaloučku se narovnal a vystoupil ze stínu. Casey zalapala po dechu. Byl menší než Peter – asi tak o pět centimetrů – a na rozdíl od něj byl světlý typ. Ovšem vypadal přesně tak, jak holčičí časopisy popisují kluka, který vám „vezme dech“.

„Myslím, že když jí příště dáš mrkev, až tohle zkusí, bude tak překvapená, že zapomene být zlá,“ radil jí přátelsky. „Samozřejmě se tě pokusí štípnout zase, ale když zareaguješ tím, že jí dáš další mrkev, brzy jí dojde, že to, co jí do té chvíle vždycky otravovalo, je vlastně docela fajn.“

To, co říkal, dávalo smysl, ale Casey to dopálilo. Nepotřebovala, aby jí nějaký kluk, kterého v životě neviděla, radil, zvláště když byl takhle hezký a ona se kroutila bolestí. „Skutečně?“ řekla na to chladně.

Věnoval jí zářivý úsměv a blondaté vlasy si odhodil z čela. „To už ale určitě víš. Aby člověk dokázal to, co ty, musí mít velký dar porozumět zvířatům – zvláště pokud jde o koně tak složité a výjimečné povahy, jako je Storm Warning.“

Casey se okamžitě zastyděla, že se urazila kvůli něčemu tak triviálnímu. Snažil se jí přece jen pomoci. Navíc kdokoli chválil Storma, s ní musel být zadobře. Usmála se. „No, tolik bych to s tou chválou nepřeháněla. Na Roxy moje zařikávání asi moc nefunguje.“

„Chceš zkusit ten trik s mrkví?“

Casey váhala, ale ruka a zadek ji pálily jako tisíc čertů a o další zásah nestála. „Proč ne?“

Když se Roxy ohnala s vyceněnými zuby, Casey ji překvapila a nacpala jí mrkev přímo do huby. Roxy pak chroupání zaměstnalo natolik, že neměla na nic jiného – ani na utahování podbřišníku – myšlenky. Dvě další mrkve stačily na to, aby jí Casey bez úhony upravila i uzdu.

„Mám tě vysadit?“

Casey zaváhala. Stupínek byl až na druhém konci dvora. A Roxy byla konečně v klidu. Možná by bylo lepší na ni nasednout už teď.

„Jasně. Dík.“

Zatímco si připravoval dlaně, aby ji vyhodil do sedla, otřel se bicepsem o její hrudník. Casey projelo vzrušení, ale téměř okamžitě následoval pocit hrůzy a provinění. Ta kombinace ji natolik vyvedla z míry, že málem přeletěla přes Roxy na druhou stranu.

„Toho si nevsímej, jsem tu na jízdárně poprvé,“ žertovala a celá rudá se škrábala zpátky do sedla.